

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/76/2025
Identifikačné číslo spisu:	2522010008
Dátum vydania rozhodnutia:	12.02.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:2522010008.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného R. N. pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 12. februára 2026 v Bratislave dovolanie obvineného R. N. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Marcela Ružarovského proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 9. marca 2023, sp. zn. 6To/12/2023, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného R. N. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Piešťany (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 5. decembra 2022, sp. zn. 8T/1/2022, uznal obvineného R. N. za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Tr. zák. v znení účinnom do 30. apríla 2022 na skutkovom základe, že:

v presne nezisteného dňa si bližšie nezisteným spôsobom na doposiaľ neustálenom mieste neoprávnene a bez povolenia zadovážil drogy zvané „pervitín“ a „marihuana“, ktoré u seba neoprávnene prechovával v plastových vreckách s tlakovým uzáverom až do 20:44 hod. dňa 24.2.2021, kedy mu bola obmedzená osobná sloboda pracovníkmi F. v hypermarkete Z. na ulici O.. Z. č. XX v P. pre krádež prsteňa, pričom po ich výzve na vyloženie prsteňa vytiahol z vrečka nohavic aj tri plastové vrecká s béžovou kryštalickou látkou a celofánové vrecko so zelenou sušinou s tým, že to má drogy, ktoré boli následne zaistené povereným príslušníkom Obvodného oddelenia PZ Piešťany pri ohliadke miesta činu dňa 24.2.2021 o 22:10 hod., pričom

- v jednom plastovom vrecku sa nachádzal béžový kryštalický materiál s hmotnosťou 333 mg s priemernou koncentráciou účinnej látky 30,8 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúci 103 mg absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedá minimálne 3 bežným jednotlivým dávkam drogy,
- v druhom plastovom vrecku sa nachádzal béžový kryštalický materiál s hmotnosťou 2.573 mg s

priemernou koncentráciou účinnej látky 57,6 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúci 1.482 mg absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedá minimálne 25 bežným jednotlivým dávkam drogy,
- v treťom plastovom vrecku sa nachádzal bežový kryštalický materiál s hmotnosťou 134 mg s priemernou koncentráciou účinnej látky 59,8 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúci 80 mg absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedá minimálne 1 bežnej jednotlivéj dávke drogy,
- v celofánovom vrecu sa nachádzalo konope s hmotnosťou 1.512 mg s priemernou koncentráciou účinnej látky tetrahydrokanabinolu 13,8 % hmotnostných, obsahujúce 209 mg THC, čo zodpovedá minimálne 3 bežným jednotlivým dávkam drogy,
pričom metamfetamín je v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok, rastliny rodu Cannabis (konopa) sú zaradené v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok na zaobchádzanie s ktorými je potrebné povolenie Ministerstva zdravotníctva SR, ktoré obžalovaný R. N. nemal,
obžalovaný R. N. sa svojho konania dopustil napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 30T/151/2006 zo dňa 11.6.2007, právoplatným dňa 30.10.2007 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 30T/151/2006 zo dňa 25.8.2015, právoplatným dňa 22.9.2015, bol odsúdený za zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d) Trestného zákona a za trestné činy lúpeže podľa § 234 odsek 1, odsek 2 písmeno b), c) Trestného zákona účinného do 31.12.2005 na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov, 4 mesiace a 20 dní so zaradením do II. nápravno-výchovnej skupiny.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom do 30. apríla 2022, s poukazom na § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Tr. zák. s použitím per analogiam § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému uložil ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 77 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 51 ods. 3 písm. b) Tr. zák. súd obvinenému uložil v rámci ochranného dohľadu obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania omamných a psychotropných látok.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. súd obvinenému uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obvinenému uložil trest prepadnutia vecí - sklenená fajka.

Podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutej veci stáva Slovenská republika.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal obvinený R. N. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením z 9. marca 2023, sp. zn. 6To/12/2023, rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol.

Dňa 25. novembra 2025 podal obvinený R. N. prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Marcela Ružarovského písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Tr. por., a sice:

- bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa;
- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom

použití iného hmotnoprávného ustanovenia.

Obvinený v odôvodnení dovolania namietal, že uložený trest vo výmere 10 rokov zjavne prevyšuje dovolenú výmeru trestu podľa Trestného zákona v znení novely účinnej od 6. augusta 2024, podľa ktorého by bol skutok kvalifikovaný ako trestný čin podľa § 171 ods. 1 Tr. zák. a trestný čin podľa § 171 ods. 2, ods. 4 písm. b) Tr. zák., za čo hrozí trest odňatia slobody 1 až 6 rokov.

Obvinený s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (ďalej tiež „Súdny dvor“) z 1. augusta 2025, vo veci Baji Trans s.r.o., C-544/23 a jeho výkladu článku 49 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej tiež „Charta“), mal za to, že súd je povinný uplatniť voči obvinenej osobe priaznivejšiu právnu úpravu, ktorá nadobudla účinnosť po vyhlásení tohto súdneho rozhodnutia, bez ohľadu na to, že vo vnútroštátnom práve sa toto rozhodnutie považuje za právoplatné. Nestotožnil sa s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadreným v uznesení z 3. apríla 2025, sp. zn. 5Tdo/14/2025, nakoľko nie je žiadny objektívny dôvod, prečo by sa závery Súdneho dvora uvedené v predmetnom rozsudku nemali vzťahovať aj na trestné konanie. Uviedol, že podstatným pre skúmanie uplatnenia zásady lex posterior mitius nie je druh konania podľa vnútroštátneho práva, v ktorom sa má uplatniť, ale povaha sankcie, ktorá môže byť v konaní uložená (t. j. sankcia s trestnoprávnym charakterom) a až uplynutím lehoty na podanie dovolania sa rozhodnutie o vine a treste považuje za materiálne právoplatné v zmysle Charty a Súdneho dvora. Taktiež nie je podľa názoru obvineného podstatné, že medzi správnym trestaním a trestným právom sú odlišnosti, keďže práve judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora vyžaduje, aby sa aj na správne trestanie vzťahovali záruky trestného procesu a práv obvinených osôb minimálne v rozsahu upravenom v Európskom dohovore alebo Charte. V prípade aplikácie zásady lex posterior mitius v trestnom konaní nie je rozhodujúce, či sa podľa vnútroštátneho práva napadnuté rozhodnutie považuje formálne za právoplatné alebo nie, právoplatnosť je z tohto hľadiska nutné skúmať z materiálnej stránky. Vzhľadom na uvedené mal obvinený za to, že dovolací súd by mal preskúmať správnosť právnej kvalifikácie skutku aj vo svetle zásady lex posterior mitius v spojení s aktuálnou judikatúrou Súdneho dvora. Ak v čase plynutia lehoty na podanie dovolania nadobudla účinnosť priaznivejšia právna úprava, je dovolací súd povinný ju zohľadniť.

V ďalšej časti dovolania obvinený namietal uloženie trestu prepadnutia veci - sklenenej fajky, a to z dôvodu, že na uloženie tohto trestu neboli splnené zákonné podmienky. Uviedol, že zo skutkovej vety nevyplýva, že by mal používať fajku na spáchanie trestného činu a iba samotný fakt, že daný predmet na fajčenie drogy slúži, neznamená, že môže byť automaticky uložený trest prepadnutia veci. Skutková veta hovorí iba o prechovávaní pervitínu a marihuany, pričom na prechovávanie drog nie je potrebné fajku použiť a ani zo skutkovej vety nevyplýva, že bola použitá.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil porušenie zákona a napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Piešťany (ďalej tiež „prokurátorka“) podaním z 8. decembra 2025 konštatujúc nenaplnenie obvineným uplatnených dovolacích dôvodov. Uviedla, že Trestný poriadok dovolací dôvod, ktorý by zodpovedal zmene hmotnoprávného predpisu po právoplatnosti rozhodnutia o vine a treste nepozná. Mala za to, že zmena Trestného zákona účinná od 6. augusta 2024 (zákonom č. 40/2024 Z. z.), ktorou došlo okrem iného k zmierneniu trestných sadzieb pri tzv. drogových trestných činoch nezakladá žiaden dôvod dovolania, keďže predmetná trestná vec bola právoplatne skončená dňa 9. marca 2023, pričom zákon č. 40/2024 Z. z. nadobudol účinnosť 6. augusta 2024, teda viac ako rok po právoplatnom skončení trestnej veci obvineného, čo znamená, že trest mu bol ukladaný v rámci v tom čase platnej a účinnej zákonom stanovenej trestnej sadzby. Na tom nič nemení ani rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci Baji Trans s.r.o., C - 544/23, z 1. augusta 2025, ktoré nie je na prípad predmetnej veci použiteľné. Prokurátorka ďalej uviedla, že vzhľadom k tomu, že trestný čin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi nie je bez ďalšieho predmetom úpravy práva Únie, súdy rozhodujúce v prejednávanej veci o trestnej veci obvineného

nevykonávali právo Únie, a preto ustanovenia Charty vrátane článku 49 ods. 1 im v súlade s článkom 51 ods. 1 Charty neboli pri ich postupe určené. Už len z tohto dôvodu nie je možné dospieť k záveru, opierajúc sa o argumentáciu obsiahnutú v spomínanom rozhodnutí (C - 544/23) o potrebe použitia novelizovaného znenia Trestného zákona v prejednávanej veci, napriek tomu, že vo veci obvineného bolo právoplatne rozhodnuté pred nadobudnutím účinnosti dotknutej novely. Navyše aj v prípade, že by o aplikáciu práva Únie v predmetnej veci išlo, závery dotknutého rozhodnutia súdneho dvora vzťahujúce sa na kasačnú sťažnosť v správnom konaní, nie je možné, bez ďalšieho na dovolanie v trestnom konaní použiť. Uviedla, že pri akceptácii charakteru dovolania ako riadneho opravného prostriedku, dovolací súd pri zistení, že došlo k zmene hmotnoprávneho právneho predpisu po právoplatnosti rozhodnutia o vine a treste v prospech obvineného nemá zákonný podklad pre zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu vyššieho stupňa len z tohto dôvodu, pretože takáto okolnosť žiadnemu dovolaciemu dôvodu nezodpovedá.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného R. N. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol, nakoľko nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Dňa 30. decembra 2025 bolo dovolanie obvineného R. N. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Obvinený v dovolaní, ktoré smeruje proti výroku o uloženom treste, uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Tr. por. Podľa ustálenej súdnej praxe (S 5/2011 - ide o stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 46/2010) vzájomný vzťah týchto dovolacích dôvodov je taký, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste a z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku. Pokiaľ nejde o

situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

Najvyšší súd preto námietky obvineného subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. sa vyžaduje zistenie, aby bol trest uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. Obvinený naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. odôvodnil neuplatnením na jeho vec miernejšej trestnej sadzby účinnej od 6. augusta 2024, v dôsledku čoho mu bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Najvyšší súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že zmena ustanovení Trestného zákona v prospech obvineného, ktorá nastala až po právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku, nepredstavuje žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a teda nenaplnia ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. zák. Zákon č. 40/2024 Z. z., ktorým bol novelizovaný Trestný zákon, nadobudol účinnosť 6. augusta 2024, teda viac ako rok po právoplatnom skončení trestného stíhania obvineného 9. marca 2023.

Podľa § 2 ods. 1 Tr. zák. sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Najvyšší súd v súvislosti s otázkou časovej pôsobnosti Trestného zákona poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu zo 14. mája 2025, sp. zn. 5Tdo 18/2025, v zmysle ktorého „trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá počas trestného stíhania páchatel'a, ktorým je podľa § 10 ods. 14 Trestného poriadku úsek od začatia trestného stíhania až do právoplatnosti rozsudku. Slovné spojenie „vynesenie rozsudku“, uvedené v § 2 ods. 1 Trestného zákona, preto označuje rozhodnutie, ktorým sa trestné stíhanie páchatel'a právoplatne končí. Pokiaľ príde pri využití práva páchatel'a na podanie mimoriadneho opravného prostriedku (zrušenia právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní, dovolania, obnovy konania) k zrušeniu rozhodnutia, ktorým bolo trestné stíhanie páchatel'a právoplatne skončené, v trestnom stíhaní páchatel'a sa pokračuje a v tomto konaní prichádza do úvahy, v prípade splnenia zákonných podmienok, aplikácia § 2 ods. 1 Trestného zákona v prospech páchatel'a.

Z ustanovenia § 368 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok, možno podať proti taxatívne uvedeným právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorými bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré im predchádzali a tieto pochybenia, spočívajúce v porušení zákona, možno podraďiť pod dovolacie dôvody uvedené v § 371 Trestného poriadku. Zároveň explicitne vyjadruje, že sa musí jednať o pochybenie súdu a jeho časový rámec, ktorý je vymedzený konaním súdu, ktoré predchádza jeho rozhodnutiu a samotným právoplatným rozhodnutím súdu. Z tohto dôvodu sa v dovolacom konaní nemožno úspešne domáhať zrušenia právoplatného rozhodnutia v prípade, ak konajúci súd v trestnom konaní nepochybil alebo dovolateľom namietané pochybenie súdu nespadá do časového rámca, ktorý začína konaním pred súdom a končí právoplatným rozhodnutím súdu v merite prejednávanej veci.

Tento právny záver možno vyvodiť aj z ustanovení §§ 405a - 405d Trestného poriadku, ktorými bol do nášho právneho poriadku zavedený osobitný druh mimoriadneho opravného prostriedku - preskúmanie rozhodnutia v dôsledku zmeny zákona, ktorého účelom je, aby odsúdené osoby nevykonávali uložené tresty za skutky, pri ktorých dôjde k zániku trestnosti činu v dôsledku zmeny zákona podľa § 84 Trestného zákona po skončení ich trestných stíhaní. Zákonodarca však zároveň stanovil rozsah zásahu do princípu právnej istoty týmto mimoriadnym opravným prostriedkom tak, že ho možno aplikovať len na prípady, kedy v dôsledku zmeny zákona príde po skončení trestného stíhania páchatel'a k zániku

trestnosti činu, pre ktorý bol odsúdený. Jeho uplatnenia sa však nemožno domáhať v prípade, ak v dôsledku zmeny zákona príde po trestnom stíhaní páchateľa k zmierneniu trestnej sadzby trestu odňatia slobody pre trestný čin, pre ktorý bol odsúdený.“

V kontexte uvedeného možno konštatovať, že v posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon účinný v čase ukladania trestu za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Obvinenému bol uložený trest odňatia slobody podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. účinného do 30. apríla 2022 (podľa ktorého je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere desať až pätnásť rokov) s prihliadnutím na § 38 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Tr. zák. (dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa zvýšila o jednu polovicu na 12 rokov a 6 mesiacov) s následným použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam (dolná hranica zvýšenej trestnej sadzby sa znížila o jednu tretinu na 8 rokov a 4 mesiace). Je teda zrejmé, že súdmi uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov je uložený v zákonom stanovenej trestnej sadzbe a nezakladá dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

K obvineným namietanému nepoužitiu právnej úpravy Trestného zákona účinnej od 6. augusta 2024 v prejednávanej veci najvyšší súd ďalej považuje za potrebné uviesť, že podľa článku 51 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie ustanovenia tejto Charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. V dôsledku toho rešpektujú práva, dodržiavajú zásady a podporujú ich uplatňovanie v súlade so svojimi príslušnými právomocami a pri zachovaní obmedzení právomocí Únie, ktoré boli na ňu prenesené zmluvami.

V prejednávanej trestnej veci súdy rozhodovali o ne/vine obvineného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Tr. zák. účinného do 30. apríla 2022. Keďže uvedený trestný čin nie je bez ďalšieho predmetom úpravy práva Únie, súdy rozhodujúce v prejednávanej veci o trestnej veci obvineného nevykonávali právo Únie, v dôsledku čoho nie je daná pôsobnosť Charty v zmysle jej článku 51 ods. 1 a dovolací súd nie je povinný aplikovať zásadu lex mitior podľa čl. 49 ods. 1 Charty. Už len z tohto dôvodu preto nebolo možné dospieť k záveru o potrebe použitia novelizovaného znenia Trestného zákona v prejednávanej veci.

Súdny dvor Európskej únie v rozsudku vo veci Baji Trans s.r.o., z 1. augusta 2025, C-544/23 uviedol (body 102-103), že odsúdenie nemožno považovať za právoplatné („définitive“) v zmysle článku 49 ods. 1 poslednej vety Charty, pokiaľ je napadnuteľné riadnym opravným prostriedkom. Ten pre potreby výkladu a aplikácie charty autonómne definuje ako opravný prostriedok, ktorý je súčasťou riadneho priebehu konania a ktorý ako taký predstavuje procesný vývoj, s ktorým musí každý účastník konania rozumne rátať a ktorý strany konania môžu podať v lehote stanovenej zákonom a bez toho, aby museli odôvodniť výnimočné okolnosti, pričom je spôsobilý dosiahnuť zrušenie alebo zmenu odsudzujúceho rozsudku alebo uloženého trestu. Nie je pritom vôbec rozhodujúce, ako vnútroštátne právo a právna teória označujú tento opravný prostriedok, ani či predmetné odsúdenie je na vnútroštátnej úrovni chápané ako právoplatné (bod 99).

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu z 19. augusta 2025, sp. zn. 4Tdo/37/2024, v ktorom najvyšší súd vyslovil záver, že aj v prípade, že by o aplikáciu práva Únie v prejednávanej veci išlo, závery dotknutého rozhodnutia súdneho dvora vzťahujúce sa na kasačnú sťažnosť v správnom konaní, nie je možné, podľa názoru najvyššieho súdu, bez ďalšieho na dovolanie v trestnom konaní použiť. Ďalej uviedol, že aj pri akceptácii charakteru dovolania ako riadneho opravného prostriedku, dovolací súd pri zistení, že došlo k zmene hmotnoprávneho právneho predpisu v prospech obvineného nemá zákonný podklad pre zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu vyššieho stupňa len z tohto dôvodu, pretože takáto okolnosť žiadnemu dovolaciemu dôvodu nezodpovedá. S ohľadom na skutočnosť, že dovolanie smeruje proti druhostupňovému rozhodnutiu, jeho použitiu predchádza odvolacie konanie, je ho možné podať v dlhej lehote troch rokov, dôvody jeho podania sú úzko

vymedzené za konkrétnych špecifických podmienok (nie je určené všetkým obvineným) a na podklade právoplatného rozhodnutia, proti ktorému smeruje, sa už 3 roky právoplatne vykonávajú tresty (ak majú takéto dlhé trvanie), je možné dospieť k spoľahlivému záveru, že dovolanie je svojou povahou mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa, a preto aplikácia § 49 ods. 1 Charty v jeho prípade neprichádza do úvahy. Uzavrel, že vzhľadom na to, že súdny dvor vo vyššie rozvedených súvislostiach neuvažoval a ani nemohol, pretože otázka „lex mitior“ v podmienkach dovolania v trestnom konaní nebola predmetom jeho rozhodovania, nie je jeho rozhodnutie (C - 544/23), z dôvodu zásadnej odlišnosti dovolania v trestnom konaní od kasačnej sťažnosti v správnom konaní, v trestnom konaní použiteľné.

Pokiaľ obvinený dovolaním napadol aj výrok o treste prepadnutia veci - sklenenej fajky, dovolací súd uvádza, že trest prepadnutia veci, ako druh trestu, ktorý možno páchatelovi v zmysle § 32 písm. f) Tr. zák. za spáchanie trestného činu uložiť, bol obvinenému uložený v súlade s § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák., nakoľko bolo preukázané, že sklenená fajka patrí obvinenému a používal ju na fajčenie marihuany, teda išlo o vec použitú pri páchaní trestnej činnosti. Najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že vecou, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu, je vec, ktorú páchatel použil na naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý sa odsudzuje, nevyžaduje sa však, aby táto vec bola súčasťou samotných znakov skutkovej podstaty. Na uloženie trestu prepadnutia veci preto nie je nevyhnutné jej vymedzenie v skutkovej vete, rozhodujúci je priamy súvis s páchanou trestnou činnosťou.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Tr. por. nie sú dané, a preto dovolanie obvineného R. N. na verejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Rozhodnuté bolo pomerom hlasov 3:0.
chov

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.